

מסורת הש"ס

<sup>(א)</sup> צ"מ מו, א. <sup>(ב)</sup> ע"י צימות מ"א, א. <sup>(ג)</sup> וצרכת טו, ועוד שובל"ג <sup>(ד)</sup> ולעיל נא: מולין <sup>(ה)</sup> צ"ל <sup>(ו)</sup> מהרש"א כתב דברים האל וז"ל ר"י ר"ל ר"י בעל המוספות, א <sup>(ז)</sup> וז"ל והלאה, א <sup>(ח)</sup> ונ"ע מוס' קדושין יח, ד"ה סוף,

## גליון הש"ס

תוס' ד"ה ר"ח דבר מרי, מ"הו מה שפ"י ר"ש, וזכר דש"י צרכות דף טו ע"א ד"ה ברה דבת שמואל: **בא"ד** דהא אב"י בירושלמי וכו', ע"י שנת קנז מורה ואמרי לה:

## הגהות הב"ח

<sup>(א)</sup> רשב"ם ד"ה הא וכו' שנקיטתו אמר אל טעמא מחלי' אחרור הפ"י: <sup>(ב)</sup> ד"ה אמאי וכו' לוסת בהו והלא: <sup>(ג)</sup> תוס' ד"ה שכיב מרע וכו' ונראה לר"י לפסח שכיב כל"ל וזבית כ נמחק: <sup>(ד)</sup> ד"ה דב מרי וכו' אכשריה רבא לרב מרי: <sup>(ה)</sup> ד"ה כל היבא אדמיסה וכו' דמוקי וכו' בשכיב מרע וכן מי שכתב כל נכסיו לעצמו ועמד חור: <sup>(ו)</sup> ד"ה דקא מגמרי וכו' ומספורין דמו רבאי רביה היא דילמא: <sup>(ז)</sup> בא"ד כי הא דנתיב האומר חנו שאל קנאי כו' וכו' הניח:

## מוסף תוספות

א. דהא לבנו עצמו הדרה, ריעב"ח, ב. <sup>[ד]כין</sup> דהוא מצוה מחמת מיתה אמרין כמו שדרכו ליתן מחנות מחמת מיתה כך דרכו שהוא מודה שחיוב מנה לפי שחפץ ליתן לו מנה במתנה, וזכר רבינו איתר <sup>[ג]</sup>דן[ד]הדאית דהוראה גמורה היא כהוראה בריה, רש"י, <sup>[ד]</sup> א"ע"פ שלא היה לו מעול, מוס' לעיל ח"א, וזכר רבינו איתר אסורא וכו', כי תקנת חכמים היא שחכמים ההוראה כמו קנין סודר או משיכה, שעימ"ק בשם מוס' ח"א, וזכר לא היה רוצה שתהא רוח חכמים נוחה הימנו, מוס' קידושין יט, <sup>[ז]</sup> ש[ו]רחה חכמים נוחה הימנו שאל ישרלם רעה תחת טובה, שם, וזכר רוחה חכמים נוחה הימנו אם עושה לפנים משורת הדין כיון דהורתו בקדושה אבל אם אינו עושה כן אינו עובר כלול על מדה הדין ויקוב הדין את ההר, שעימ"ק, ויש מי שחירץ דרוח חכמים נוחה הימנו דקאמרי לאו לימרא דיקפידו חכמים להחזירו לו אלא לומר שאע"פ שבליתויו שלא בקדושה הקפידו שלא להחזיר ואם החזיר אין רוחם נוחה הימנו בליתויו בקדושה אם רצה להחזיר מחזיר ואין חכמים מקפידין בדבר, רש"י"א קדושין יח, ט, ואיכא למידק אמאי לא מקנה טעם מצוה לקיים דברי המת, דהא מכיון דאמר איסור דליתביניהו רבא לרב מרי ליתחייב רבא משום מצוה לקיים דברי המת, ריע"א, <sup>[י]</sup> דחכמים פלגי א"ר"מ וליה להו מצוה לקיים דברי המת, מוס' לקמן, <sup>[יא]</sup> ד[נ]צריך שישאמר בלשון צוה, ריע"א, <sup>[יב]</sup> דלא אמרינן מצוה לקיים דברי המת אלא כשמציא הדבר מרשותו ומניחו ביד אחרים, מוס' הרי"ן גיטין י.

**יבנה**. יראה: **הא דאיחנהו בעינייהו**. חוזר דלכהי שצקניהו <sup>(א)</sup> אס אעמוד מחליי אחזירם: **דפרעינהו בחוציה**. אס עמד אינו חוזר: **איבעיא להו שכיב מרע שהודה**. ואמר בחליו שדה ומעות הללו של פלוני הן ואע"פ שהיינו מוחזקים בנכסים הללו שאין של אותו פלוני שהיינו יודעין שהן של זה המודה צהם לאחרים מי אמרינן שהוא אומר כן שלא להשביע את בניו או דלמא כיון דלודי אודי: **ס"ש כו'**. ומסקנא דהודאתו הודאה, ואע"ג דלמרינן בסנהדרין צפרק דיני ממונות תניינא <sup>(דף כט:)</sup> הווא דהוו קרי ליה עכצרא דשכיב אדנינא כי קשכיב אמר פלניא ופלניא מסקו צי זוזי אמו תבעיניהו ליורשים כו' ומסקנא אדס עשוי שלא להשביע את בניו ופטורין מלשלם והכל אמרינן דלולין צתר הודאת פיו נראה צעיינ דהמנה היינו טעמא כיון שעושה עצמו עבד לזה לאיש מלוה ודאי להחזיק עצמו כעני היה עושה אצל כיון שהממונ צעין והוא מודה של פלוני הוא וז"ל שהפקידו אצלו מקודם לזה השכיב מרע או הקנה לו השכיב מרע ע"י אחר והרי הוא חפץ שיצא לידו: **דאיסור**. הוא איסור גיורא שצא על רחל צת מר שמואל קודם שנתגייר ונתעצרה הימנו בגיות את רב מרי צר רחל ובצוק כן נתגייר ואח"כ נולד רב מרי והוא ליה הורמו שלא צקדושה ולידתו צקדושה והיא מצוות שמואל שנצטו **כלאימא ככמוצות** <sup>(דף כג:)</sup>: **אמר רצא במאי קני לנו כו'**. והלכך אני זוכה צהן דנכסי הגר דין כהפקר רבין הן צדי וכהני קודם חוכה: גר לאו צר **אורוסי הוא**. דרחמנא אפקריה לזרעיה דעובד כוכבים ט: **דלימיה צירושא**. כגון רב מרי לימיה נמי צדין מתנת שכיב מרע: **ליטנהו גביה**. אין המעות צציתו של איסור שיוכל ליתנם לו **צידו: אין מטבע נקנה בחליפין**. צצצא מניעא צבוצב <sup>(דף מו:)</sup>: **אי אגב קרקע**. כדלמרי' צפ"ק דקדושין <sup>(דף כו:)</sup> ונפקא לן מקרא ללכפך ולהצב וגו' עס ערי מלוות אשר ציהודה: **אס צנעמא שלשן**. אני ואיסור ורב מרי צידח נפקד ומפקידו מקצב מתנה: **לא אולינא**. צתר איסור פן אפסדי: **אמאי**. לא תמלא עינין שיוכל רב מרי לזכות וט והלא יודה איסור שהן של רב מרי וזכה צהן: **אדסי וכו' נפק אודימא**. מתוך שנאמר צצית המדרש יאל הקול ולימדהו לעשון כן. כל אלו הדברים שאמר רצא הלכות הן: ‏

אמרינן צירושלמי שאמרה אמת צמה שאמרה נצציתי וטורה אני וה"נ משמע צגמרא שלנו דלמר ליה ר' יוחנן לרב שמן צר אצא זיל איטפל צקרבוצתן על כן נראה דהא דלמרינן צעלמא<sup>א</sup> רב מרי צרה דצת שמואל אחר היה ושמא הוא שנוצר אציו צפרק מי שהשחין <sup>(שצת דף קנד)</sup>. ומה שקורא אותו על סס אמו לפי שרצה ליחסו אחר שמואל כדלשכתן<sup>ב</sup> צרנא עוקבא ורצנא נחמיה צני צרתיה דרב וכן ציו שמעון צן פוי ואצא שאלו צן אמא מרים <sup>(כמוצות פז:)</sup>: **צ"א** וט דאיתיה בירושא איתיה במתנת שכיב מרע. וראה היו לגר צנים איתא במתנת שכיב מרע אע"ג דהמקצב גר דלימיה צירושא דעל הנותן הוא דליכא קפיאל ולא על המקצב וראה לדבר צפרק נושאין על האנוסה <sup>(יבמות דף נט:)</sup> שיש צן מוכר את אציו דמוקי <sup>(ו)</sup> <sup>[רבי יוחנן]</sup> צשכיב מרע וכן <sup>[משכיצ מרע]</sup> שכתב כל נכסיו לעצדו חוזר צנכסים ואינו חוזר בעצד ואס מת ולא חוז קנה העצד הכל כדליתא צפ"ק דגיטין <sup>(דף ט:)</sup> ועצד לימיה צירושא: **וצ"י אגב קרקע לית ליה ארעא**. וה"נ היה יכול איסור להודות שיש לו קרקע<sup>א</sup> כדפרישית לעיל צפרק חוקת הצמים <sup>(דף מד: ד"ה דלא)</sup> אלא שפיר קאמר לקמן דליקניניהו ניהליה צאודיתא שהודה שהמעות עצמן של רב מרי<sup>ב</sup>: **צגמרי' טענייהו לאינשי ומפסדי מנאי**. ואס תאמר הא דלמרינן צפ"ק דקדושין <sup>(דף פ: ושס)</sup> הלוה מעות מן העובד כוכבים שנתגיירו צניו לא יחזיר לצניו ואס החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו והא תניא רוח חכמים נוחה הימנו ל"ק כאן שהיתה הורמו ולידתו שלא צקדושה כאן שהיתה הורמו ולידתו שיו שעשה לו העובד כוכבים חסד שהלוה לו יעשה עמו חסד ויתן לצניו<sup>א</sup> אצל כאן שלא עשה עמו חסד כשהפקידם אצלו אין צריך להחזיר לצניו והר"ר יצחק צ"ר מאיר פ"י דכיון דלא קמתי צהדיא צצרייתא ואס לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו לא היה חייש לה צרא<sup>א</sup> ואין נראה כלל דהא מדקמני אס החזיר רוח חכמים נוחה הימנו מכלל דאס לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו וקמני לה לכולהו צצי צצמכת צציעית <sup>(פ"י משנה ט)</sup> המחזיר חוצ צשציעית רוח חכמים נוחה הימנו<sup>א</sup> והמלוה מעות מן הגר והחזיר לצניו רוח חכמים נוחה הימנו וקמני נמי התם כל המטלטלין נקנין צמשיכה ואס קיים דצריו שלא צמשיכה רוח חכמים נוחה הימנו ואמר עלה צבוצב <sup>(צ"מ דף מח: ושס)</sup> דאס לא קיים דצריו אין רוח חכמים נוחה הימנו מכלל דצכולהו צצי שמעינן מכלל הן לאו<sup>א</sup>: **צ"קא מוגמרי טענתא לאינשי בו'**. יש תימה למה לא קיים רצא את דצרי והא קיימא לן מזה לקיים דצרי המת<sup>א</sup> ועוד הא דקיימא לן לקמן <sup>(דף קנא:)</sup> וצכל דוכתי דצצרי שכיב מרע ככמוצין וכמסורין דמו תיפוק ליה דמזה לקיים דצרי המת למאן דלית ליה דהיינו ר' מאיר' ומתנת שכיב מרע נמי לא קניא אלא לאחר מיתה ויפרך הר"ר יצחק צ"ר מאיר דלא אמרינן מזה לקיים דצרי המת אלא היכא דלמר תנו מנה זה לפלוגי<sup>א</sup> אצל היכא דלמר מנה זה לפלוגי ולא אמר תנו כל כי האי גוונא לא היה אמרי' מזה לקיים דצרי המת מיהו קשיא מדמיימו חכמים ראה לר' אליעזר דצצרי שכיב מרע נקנים צאמריה מההוא דלמן של צני רוכל שקיימו חכמים את דצריה <sup>(לקמן דף קנו:)</sup> אלמא דצרי שכיב מרע ככמוצין וכמסורין דמו <sup>(ו)</sup> ואין ראה היא דלמא היינו טעמא דמזה לקיים דצרי המת ואין לחלק צין היכא דלמר מתנן כצניתי לצתי להיכא דלמר תנו ועוד קשיא מנא דלמר צגיטין צפ' התקבל <sup>(דף סה: ושס)</sup> גציבא יואל צקולר היה כי נפיק אמר הצו ארצב מאה זוזי לר' אצינא מחמרמא דנצר פניא כו' ולא אמרינן התם מזה לקיים דצרי המת ואע"ג דלפ"י צאומר כשהיה צריא אמרי' ליה הכי כדמוכח צפרק קמא דגיטין <sup>(דף טו:)</sup> ועוד קשה מנא דפרק השולח<sup>א</sup> <sup>(סס דף מ:)</sup> גצי פלוניט שפחמי עשה לה קורת רוח תעשה לה קורת רוח כו' דלמריה התם מזה לקיים דצרי המת מזה מזה אין קשיא כלל כמו שאמר צבמוך ור"י חירץ דלא אמרינן מזה לקיים דצרי המת אלא היכא שהוא ציד שליש<sup>א</sup> כי הא <sup>(ו)</sup> דמתן שקל לצני כו' וכי היאיל דמס' כתובות פרק מציאת האשה <sup>(דף סט: ושס)</sup> המשליש מעות לצמו יעשה שליש מה שהושלש צידו ומוקי

## מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

## קמא.

**שכיב מרע** שהורה מהו. פירש רצינו שמואל דמיציעא ליה אס אומר כן שלא להשביע את בניו או דלמא כיון דלודי אודי והא דלמר צפרק זה צורר <sup>(וסנהדרין דף כט:)</sup> דאדס עשוי שלא להשביע את בניו הסם מיירי שמחזיק עצמו עבד לזה לאיש מלוה עשוי שלא להשביע את בניו אצל גצי פקדון אינו עושה ודאי <sup>[שלא]</sup> להשביע את בניו אלא מודה ואין נראה לומר דלדרכה כ"ש הוא שיותר יש לנו לומר שאומר אמת צמלוה כיון שמשעצב עצמו אצל גצי פקדון עושה שלא להשביע את בניו ועוד איזו ראה צביא מאיסור גיורא שהודאתו היתה ודאי אמת כדי ליתן דלא שייך כאן מידי שלא להשביע את בניו<sup>א</sup> ונראה לר"י לפרש <sup>(ו)</sup> כן שכיב מרע שהודה מהו מי שהודה שיש לפלוני מנה צידו אע"פ שאנו מוחזקים צו שאין לו מי אמרינן דקני צמתנת שכיצמרע<sup>א</sup> ואס עמד חוזר או דלמא קני לגמרי<sup>א</sup> ואס עמד אינו חוזר ופשיט מההוא מעשה דאיסור גיורא דקני לגמרי צמתנת צריא על ידי הודאתו דאי צמתנת שכיב מרע היאך קנה והא אמרינן כל מאן דליתיה צירושא ליתיה צמתנת שכיב מרע כו' א"כ צמתנת צריא היא ואס עמד אינו חוזר וכן משמע מתוך פירוש ר"ח דפירש לודי איסור דהנהו דמים דרב מרי צריה וקני להו צאודיתא דאצוה ועוד יש מפרשים שכיב מרע שהודה מהו פ"י שהודה שיש לו פקדון ציד אחרים והקניו לה מי מהני להקנותו צאמריה צעלמא או לא ופשיט ליה מעובדא דאיסור דקני צאמריה צעלמא וה"ה נמי צצריא

הוא מצי למיצעי אלא אפילו ששכיב מרע דמקני צאמריה צעלמא לא פשיטא ליה אי קני אי לא מיהו אי קני ששכיב מרע לא היה שמעינן דקני צצריא אצל אי לא היה קני ששכ"מ כ"ש צצריא מ"ר ורלאשון עיקר: **רב מרי בריה הורתי שרא בקדושה בו'**. וציצמות פרק החולין <sup>(דף מה: ושס)</sup> אמרינן אכשריה <sup>(ו)</sup> לרב מרי צר רחל ומנייה צפורסי דצצל ואע"ג דכתיב מקרב אחיך כו' כיון דלמו מישראל מקרב אחיך קרינן ציה וזה ודאי היה גר ויוכל להיות שהוא אותו שצבאן צנו של איסור מיהו צפרק מי שהשחין <sup>(שצת דף קנד: ושס ד"ה ואמרי)</sup> רב מרי צר רחל ישראל היה דקאמר התם רצה אצוה דרב מרי צר רחל וז"ל דצרי רב מרי צר רחל הוו <sup>(ו)</sup> מניה מה שפירש רצינו שמואל דרב מרי צר איסור גיורא שצא על צת שמואל קודם שנתגייר והורמו שלא צקדושה שנצצית כדלמרינן ככמוצות <sup>(דף כג:)</sup> אין נ"ל \* דהא <sup>(וה"נ משמע צגמרא שלנו דלמר ליה ר' יוחנן לרב שמן צר אצא זיל איטפל צקרבוצתן על כן נראה דהא דלמרינן צעלמא<sup>א</sup> רב מרי צרה דצת שמואל אחר היה ושמא הוא שנוצר אציו צפרק מי שהשחין <sup>(שצת דף קנד)</sup>. ומה שקורא אותו על סס אמו לפי שרצה ליחסו אחר שמואל כדלשכתן<sup>ב</sup> צרנא עוקבא ורצנא נחמיה צני צרתיה דרב וכן ציו שמעון צן פוי ואצא שאלו צן אמא מרים <sup>(כמוצות פז:)</sup>: **צ"א** וט דאיתיה בירושא איתיה במתנת שכיב מרע. וראה היו לגר צנים איתא במתנת שכיב מרע אע"ג דהמקצב גר דלימיה צירושא דעל הנותן הוא דליכא קפיאל ולא על המקצב וראה לדבר צפרק נושאין על האנוסה <sup>(יבמות דף נט:)</sup> שיש צן מוכר את אציו דמוקי <sup>(ו)</sup> <sup>[רבי יוחנן]</sup> צשכיב מרע וכן <sup>[משכיצ מרע]</sup> שכתב כל נכסיו לעצדו חוזר צנכסים ואינו חוזר בעצד ואס מת ולא חוזר קנה העצד הכל כדליתא צפ"ק דגיטין <sup>(דף ט:)</sup> ועצד לימיה צירושא: **וצ"י אגב קרקע לית ליה ארעא**. וה"נ היה יכול איסור להודות שיש לו קרקע<sup>א</sup> כדפרישית לעיל צפרק חוקת הצמים <sup>(דף מד: ד"ה דלא)</sup> אלא שפיר קאמר לקמן דליקניניהו ניהליה צאודיתא שהודה שהמעות עצמן של רב מרי<sup>ב</sup>: **צגמרי' טענייהו לאינשי ומפסדי מנאי**. ואס תאמר הא דלמרינן צפ"ק דקדושין <sup>(דף פ: ושס)</sup> הלוה מעות מן העובד כוכבים שנתגיירו צניו לא יחזיר לצניו ואס החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו והא תניא רוח חכמים נוחה הימנו ל"ק כאן שהיתה הורמו ולידתו שלא צקדושה כאן שהיתה הורמו ולידתו שיו שעשה לו העובד כוכבים חסד שהלוה לו יעשה עמו חסד ויתן לצניו<sup>א</sup> אצל כאן שלא עשה עמו חסד כשהפקידם אצלו אין צריך להחזיר לצניו והר"ר יצחק צ"ר מאיר פ"י דכיון דלא קמתי צהדיא צצרייתא ואס לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו לא היה חייש לה צרא<sup>א</sup> ואין נראה כלל דהא מדקמני אס החזיר רוח חכמים נוחה הימנו מכלל דאס לא החזיר אין רוח חכמים נוחה הימנו וקמני לה לכולהו צצי צצמכת צציעית <sup>(פ"י משנה ט)</sup> המחזיר חוצ צשציעית רוח חכמים נוחה הימנו<sup>א</sup> והמלוה מעות מן הגר והחזיר לצניו רוח חכמים נוחה הימנו וקמני נמי התם כל המטלטלין נקנין צמשיכה ואס קיים דצריו שלא צמשיכה רוח חכמים נוחה הימנו ואמר עלה צבוצב <sup>(צ"מ דף מח: ושס)</sup> דאס לא קיים דצריו אין רוח חכמים נוחה הימנו מכלל דצכולהו צצי שמעינן מכלל הן לאו<sup>א</sup>: **צ"קא מוגמרי טענתא לאינשי בו'**. יש תימה למה לא קיים רצא את דצרי והא קיימא לן מזה לקיים דצרי המת<sup>א</sup> ועוד הא דקיימא לן לקמן <sup>(דף קנא:)</sup> וצכל דוכתי דצצרי שכיב מרע ככמוצין וכמסורין דמו תיפוק ליה דמזה לקיים דצרי המת למאן דלית ליה דהיינו ר' מאיר' ומתנת שכיב מרע נמי לא קניא אלא לאחר מיתה ויפרך הר"ר יצחק צ"ר מאיר דלא אמרינן מזה לקיים דצרי המת אלא היכא דלמר תנו מנה זה לפלוגי<sup>א</sup> אצל היכא דלמר מנה זה לפלוגי ולא אמר תנו כל כי האי גוונא לא היה אמרי' מזה לקיים דצרי המת מיהו קשיא מדמיימו חכמים ראה לר' אליעזר דצצרי שכיב מרע נקנים צאמריה מההוא דלמן של צני רוכל שקיימו חכמים את דצריה <sup>(לקמן דף קנו:)</sup> אלמא דצרי שכיב מרע ככמוצין וכמסורין דמו <sup>(ו)</sup> ואין ראה היא דלמא היינו טעמא דמזה לקיים דצרי המת ואין לחלק צין היכא דלמר מתנן כצניתי לצתי להיכא דלמר תנו ועוד קשיא מנא דלמר צגיטין צפ' התקבל <sup>(דף סה: ושס)</sup> גציבא יואל צקולר היה כי נפיק אמר הצו ארצב מאה זוזי לר' אצינא מחמרמא דנצר פניא כו' ולא אמרינן התם מזה לקיים דצרי המת ואע"ג דלפ"י צאומר כשהיה צריא אמרי' ליה הכי כדמוכח צפרק קמא דגיטין <sup>(דף טו:)</sup> ועוד קשה מנא דפרק השולח<sup>א</sup> <sup>(סס דף מ:)</sup> גצי פלוניט שפחמי עשה לה קורת רוח תעשה לה קורת רוח כו' דלמריה התם מזה לקיים דצרי המת מזה מזה אין קשיא כלל כמו שאמר צבמוך ור"י חירץ דלא אמרינן מזה לקיים דצרי המת אלא היכא שהוא ציד שליש<sup>א</sup> כי הא <sup>(ו)</sup> דמתן שקל לצני כו' וכי היאיל דמס' כתובות פרק מציאת האשה <sup>(דף סט: ושס)</sup> המשליש מעות לצמו יעשה שליש מה שהושלש צידו ומוקי</sup>

עין מושפטי נר מצוה

**פ** א מיי' פ"ע מהלכות זכיה ומתנה ה' ד' סגס עשין פס' טושי"מ חו"מ סי' רנב סעיף צ ולא קיט:

**פ** ב ג מיי' שס הלכה כה סגס עשין פס' טושי"ע

חו"מ סי' רנ סעיף ג:

**פ** ב ד מיי' פ"א שס הל' ו ופ"ט הל' ז ועי' בהשגות ובמ"מ ופ"ו מהל' נחלות הלכה י סגס עשין פס' טושי"ע חו"מ סי' רנו סעיף א וסי' ערה פ"א וסי' רנב פ"א:

**פ** ב מיי' פ"ע מהלכות זכיה ומתנה הלכה ז ועי' בהג"ל סגס שס טור ש"ע חו"מ סי' רנו פ"א:

**פ** ב ו מיי' פ"ו מהלכות מכירה הלכה א סגס שס טושי"ע חו"מ סי' רג סעיף א:

**פ** ב ז מיי' פ"ע מהלכות זכיה ומתנה הל' ט

סגס שס טושי"ע חו"מ סי' רנ סעיף ג וסי' רנה סעיף ב:

### מוסף רש"י

רב מרי בריה הורתי שלא בקדושה. צממה מקומות קרי ליה צר רחל, וצת שמואל היתה ונצצית לצין הסם דלמר ככמוצות (כג:). וצא עליה אצוה ונתעצרה הימנו ואחר כן נתגייר וצמיה איסור, לכן לא היה קרוא על שם אציו (ברכות יט).

### רבינו גרשום

דיחסי' וירש לשון ירושה הן. אם אמר שכיב מרע ויתנן מהם. דמשמע דמתנהו בהן בכל עינין כמו בנכסיו לה עצמו. מי אמרי' דלשון מתנה הוא או לא והכי נמי יראה דמשמע ויתנן כבכסיו ממש ודו"ט ישעין כלומר יספך בהן כבכסיו וה"נ יעמוד דמשמע ועמד כבכסיו: מכר כל נכסיו ולא שייך כלום אמרי' מי אמרי' דצ"י למהדר בהו דלכהי ובעיניהו מחמת מיתתו דאי מיתא ליה הוו מכורין אבל חשאת כשעמד אין מכוריהו מכירה. או דילמא מכירה שאני מחמתה ואינה חבורת: הא דאיתתהו זוזי בעינייהו. שלא הוציאין על דעת כן מכורן שאני יעמוד ויתורו בהן. אבל פריעניהו לזוזיו בחובו על דעת כן דאבתי להן וקנו בעלי מכוך דגמרי ומקני ליה מר ומכירתו מכירה ולא יתורו: שכיב מרע שהורה. שאם אמר כן וכן אני חייב לפלוני וצת מהו. מי אמרי' דרדאי חייב להן וקנו בעלי חובין שהורה להם או דילמא לחכי קאמר הכי שאם אמר מחליי שלא יחשבו בני אדם שהוא עשיר מששל אחרים הוא ולא קני: ת"ש דאיסור הוו גר. וככסי גמר כשמת ואין לו יורש לא המחזיק בהן וזה: והורתו שלא בקדושה. דאבתי לא הוה גר אביו: וליתויו בקדושה. לאחר שנתגייר וגזרין ליתויו שאם אמר מחליי שלא בקדושה ולא יורש הוא שלא היתה הורתו בקדושה: ליתנהו גבי איסור הני זוזי. דצ"י למשכניהו: לית ליה קרקע. לאיסור. אי שלח לי לא אולינא ליה. כי הוכי דליקני במעמד מרע שהורה קני מדאחקין רב איקא הכי: אמר גמרינו טענאי לאינשי ומפסדי טענאי דהשתא החוקתי בהן ושלי הוא אלמלא לא לימרו לעשות הוראה: